

Ingemann bruger, idet han lader en lille Væbner sige: „Ja, I haver jo ogsaa været lille en Gang, Hr. Ridder! Ellers skulde Pokker være Eders Moder!“ Vi have jo alle begyndt som smaa, og hvor store vi kunne blive, er det jo ikke godt at vide. Det er jo ikke sikkert, at den, der er stor i Øjeblikket, bliver ved at være det til sine Dages Ende. Men lad nu gaa. Det, som man fra den Side ganske specielt har haft mod det Program, der blev vedtaget af det radikale Parti i Odense, det fremgik af den Tale, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds holdt, at være dette, at Vælgerne medvirkede ved dette Programs Vedtagelse. Det have de haft imod i ganske særlig Grad, og det forstaar jeg egentlig godt, naar man saa godt som jeg har været med i Selskabet, og kender den Lod, som Reformpartiet lever under og først og fremmest den Maade, hvorpaa det ledes af den Mand, som har hele Partiets Tillid. Det forundrer ikke, naar man ved, hvor lidt han ønsker at komme i Forbindelse med Vælgerne. Man kan godt forstaa, at han ikke synes om den Maade, hvorpaa det radikale Parti har skrevet sit Program. Det er jo noget, som alle Medlemmer af Reformpartiet godt kender. Spørgsmaalet om Delegeretmøder af Vælgere er noget, som Konseilspræsidenten aldrig har kunnet gaa ind paa. Det har været ham meget imod. Der var ganske vist nogle Vælgere, som han yndede at henvende sig til. Han havde nogle ledende Mænd ude i Valgkredsene, som han havde Tillid til og de til ham igen. Han vidste, at naar han samlede disse Mænd sammen, vare de villige til at følge ham paa de Baner, han ønskede at gaa. Man kan forstaa, at en Politik dreven paa den Maade, er en Politik med gensidig Tillid, men han har aldrig brudt sig om at have med Udsendinge af Vælgerne at gøre, som vare valgte i en større Kreds af Vælgere og mødte med en vis Myndighed til at sige deres Mening om politiske Ting. Der har været adskillige Lejligheder, hvor der kunde været Grund til at tage saadanne Tillidsmænd fra demokratiske Organisationer med paa Raad. Men den højtærede Konseilspræsident har gjort, hvad han kunde, for at komme udenom dem, og hvis han ikke selv skulde kunne huske saadanne bestemte Tilfælde, er der ikke noget i Vejen for, at jeg vilde være i Stand til, at kunne lede ham ind paa det rette Spor, og saaledes blive vi nok enige om den Ting.

Nej, den højtærede Konseilspræsident

er i den Maade, hvorpaa han driver Politik, en ret enevældig Natur. Alle, som kende til Forretningsgangen i Reformpartiet, kunne tale med derom. Han har følt det som sin Forret at tage Initiativet. Derefter lod han det gaa videre til Rigsdagsmændene og foreholdt disse som deres Pligt at faa Vælgerne med i samme Retning. Det var paa den Maade, han ledede Partiet, og vi vide jo alle, hvorledes han har taget paa det, hvis en Rigsdagsmand i dette Parti en Gang imellem følte Lyst til at gøre noget andet, end hvad han syntes var rigtigt. De Herrer, som kende de indre Forhold i Reformpartiet, ville kunne huske, hvorledes han udtalte sig den Gang, da man i Reformpartiet ønskede at sætte de af Justitsministeren i saa høj Grad priste Spændetrøjeaparagraffer ud af Skattelovene. Og de ville ogsaa kunne minde den Velville, hvormed den højtærede Konseilspræsident omtalte det Ændringsforslag, der var stillet til Forslaget om kommunal Valgret. De ville være paa det rene med, at Konseilspræsidenten taaler ikke saadanne Afvigelser fra det, han selv har været med til at sætte i Værk. Han finder sig ikke i, at Rigsdagspartiet foretager nogen Forandring i dette, og i endnu mindre finder han sig i, at Vælgerne sige, hvad de ønske med Hensyn til den Politik, som skal føres i Landet. Nej, den højtærede Konseilspræsident mener ganske sikkert, at det er aldeles tilstrækkeligt, naar Vælgerne tale en Gang hver tredje Aar, og saa skulde de endda helst sige saa lidt som muligt. Sige de mere, end han ønsker, sige de for meget.

Men han kan ogsaa selv slumpe til at sige for meget en Gang imellem. Jeg skal ganske kort gentage det, som det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) udtalte sig om, nemlig denne Ytring af Konseilspræsidenten om at kunne møde med 50,000 Mandovre ved Esbjerg i Tilfælde af, at Engelskmændene vilde gøre Landgang der. Jeg forstaar godt, at den højtærede Konseilspræsident vil møde netop ved Esbjerg. Det skal vel være en Cadeau til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), som har udtalt, at naar vi blot bleve af med Fæstningen, kunde han godt være med til at bevilge mere til det levende Værn. Jeg kan sige til dette ærede Medlem, at han vil komme til at være med til at udrede meget betydeligt mere til det levende Værn, hvis Krigsministeren skal blive i Stand til at kunne møde med 50,000 Mandovre i Esbjerg. Dernæst vil jeg sige, at vi jo i Foraaret have bevilget Lønmin-